

Nevêra

Grê kríž pò nebu,
za njîn Gõspà čudovìta,
ondà štringa i čuvìta –
– i grê màtêr pût šufita.

Za njôn je i otàc pàrti,
pàrtili su s njîn i àrti:
šêst ušìjuh, osan tēc,
tri bronzîna, lavamân,
i bez vèlikega tròška
kròv je armân.

Jer svàka škùža nájde mùža
pa kakò nèce jednà bùža
kojà, kad pada dáž,
ne gleda ù dvā p̄řsta
jê bronzîn iz Nākla ili je iz Trsta,
ni jê vâž
napùni rādni stáž.

Zdravo, Krajìce,
mâjko mìlosrda,
ùfånje starije dõbi,
smìluj se bídne mu nônotu
ča sê smûca po konõbi
za pot̄rat Irùdìcu
Irùdìcu kolùdricu
Kolùdricu u Tùdricu
u Tùdricu Irùdìcu
kojà prìtvàra vòdu u grùdvicu
i šìje sugrâjku kâ kapùlicu.

Bìži, bìži, Irùdice,
ti stàra usìdilice,
prì nego se zatvòrìdu
na konõbi vìdilice.
Bìži, bìži, pogànice,
prì nego se zatvòrìdu
ponìstrice-ponàrice.

Ô ponàro namìsto ferālā,
ô ferālì bez pô humārā,
ô humārì bez ručìce,
ô ručìce od pinku žìce,
ô, pínku prèje namìsto lumîna,
ô, lumîni vãnka pjumbîna;
da ne zasvìtli, kad zalampâ,
ne bì Bog iz konòbe škampâ.

Ko ne vîruje nekà poglèda nebesà,
a kòga vîtar tresà,
glèdajuć nebesà,
nekà se pensà!

Ko ne može zatvorìt škûre
nekà sforcâ,
a ko jè utèka pol pòsteju
nekà se koprcâ.

Ko nîma pùnicu
nekà sâm vâzme krùnicu,
a kòmu je ružàrij velika dôža
nekà govòri Šerìja Bòža.

Kòmu su smòkve na šušìlu
nekà vlàse gūli,
a ko jè jučèr molí za dáž
nekà se sada pohūli.

Bìži, bìži, Irùdice,
màtèr ti je pogànica,
od Bòga proklètà
od Ivàna sapètà,

da bi nevèra prìšla u neverìn,
a vîtar u terìn,

da bi se noć stvorìla u dãn
i òblāk da ne bùde rudãn;

da bi razãšla gūsta tmìca
i prùžila se zlätna žìca
svè od čúlka do komìnà,

da dŭgà pocrvenī svà od vīnà,
od cŭlka do komīnà,
dŭgà od vīnà!

Da nevôjni čovĭk dobĭje kurâj,
pa ako dŏjde do tĕga
(a bŏj mĕni bâj),
ondâ bâr
da ide tĕpal u râj!